

справ ; за заг. ред. В. В. Сокурєнка ; О. І. Безпалова, К. Ю. Мельник, О. О. Юхно та ін. ; передм. В. В. Сокурєнка. Харків, 2016. 408 с.

3. Кримінальний процесуальний кодекс України : закон України від 13.04.2012 № 4651-VI. *Відомості Верховної Ради України*. 2013. № 9–10, 11–12, 13. Ст. 88.

4. Ivantsov V. O., Chyshko K. O. Problems of surface inspection as a police measure // The First International Scientific Conference on Law and Political Sciences : Proceedings of the Conference (March 15, 2017). Vienna : «East West» Association for Advanced Studies and Higher Education GmbH, 2017. Pp. 51–55.

5. Кодекс України про адміністративні правопорушення : закон України від 07.12.1984 № 8073-X // База даних «Законодавство України» / Верховна Рада України. URL: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/80731-10>.

Одержано 27.10.2017

УДК 343.791(477)

Юлія Павлівна КОРЕЦЬКА,

курсант 4 курсу факультету № 2

Харківського національного університету внутрішніх справ

Науковий керівник:

Олексій Олександрович ДЕРЕВЯГІН,

кандидат юридичних наук, старший науковий співробітник,

доцент кафедри оперативно-розшукової діяльності та

розкриття злочинів факультету № 2

Харківського національного університету внутрішніх справ

ПРОБЛЕМНІ ПИТАННЯ ПОВІДОМЛЕННЯ ОСОБИ ПРО ПІДОЗРУ В РАМКАХ РЕАЛІЗАЦІЇ МАТЕРІАЛІВ ОПЕРАТИВНО-РОЗШУКОВОЇ ДІЯЛЬНОСТІ

Згідно зі ст. 278 КПК України письмове повідомлення про підозру в рамках реалізації матеріалів оперативно-розшукової діяльності вручається в день його складення прокурором або слідчим, а у випадку неможливості такого вручення – у спосіб, передбачений КПК України для вручення повідомлень, тобто шляхом виклику або приводу. Письмове повідомлення про підозру в рамках реалізації

матеріалів оперативно-розшукової діяльності затриманій особі вручається не пізніше 24 годин з моменту її затримання. У випадку, якщо особі не вручено повідомлення про підозру в рамках реалізації матеріалів оперативно-розшукової діяльності після спливу 24 годин з моменту затримання, така особа підлягає негайному звільненню. Дата та час повідомлення про підозру, зокрема в рамках реалізації матеріалів оперативно-розшукової діяльності, правова кваліфікація кримінального правопорушення, у вчиненні якого підозрюється особа, із зазначенням статті (частини статті) Закону України про кримінальну відповідальність невідкладно вносяться слідчим, прокурором до Єдиного реєстру досудових розслідувань [1, с. 56].

У ч. 3 ст. 111 глави 6 КПК України вказано, що повідомлення у кримінальному провадженні здійснюється у порядку, передбаченому гл. 11 КПК України, за винятком положень щодо змісту повідомлення та наслідків неприбуття особи. Відповідно до частин 1, 2 ст. 135 глави 11 КПК України особа викликається до слідчого, прокурора, слідчого судді, суду шляхом вручення повістки про виклик, надіслання її поштою, електронною поштою чи факсимільним зв'язком, здійснення виклику по телефону або телеграмою. У разі тимчасової відсутності особи за місцем проживання, повістка для передачі їй вручається під розписку дорослому члену сім'ї особи чи іншій особі, яка з нею проживає, житлово-експлуатаційній організації за місцем проживання особи або адміністрації за місцем її роботи. Тобто аналіз ч. 2 ст. 135 глави 11 КПК України надає нам надію на те, що повідомлення можливо здійснити і без самої особи, виконавши всі дії, передбачені статтею, але вже наступна стаття КПК України спростовує цю думку вказавши, що належним підтвердженням отримання особою повістки про виклик або ознайомлення з її змістом іншим шляхом є підпис особи про отримання повістки, в тому числі на поштовому повідомленні, відеозапис вручення особі повістки, будь-які інші дані, які підтверджують факт вручення особі повістки про виклик або ознайомлення з її змістом. Якщо особа попередньо повідомила слідчого, прокурора, слідчого суддю, суд про адресу своєї електронної пошти, надіслана на таку адресу повістка про виклик вважається отриманою у випадку підтвердження її отримання особою

відповідним листом електронної пошти. Указане ще раз підкреслює необхідність виклику самої особи, яку слідчий підозрює у вчиненні злочину.

Тобто, на нашу думку, слідчий перебуває в неприпустимій ситуації, коли не може повідомити особу про підозру в рамках реалізації матеріалів оперативно-розшукової діяльності, а отже, згідно з чинним КПК України, не має можливості ні зупинити досудове розслідування щодо особи, якій не повідомлено про підозру в рамках реалізації матеріалів оперативно-розшукової діяльності та яка переховується від органів слідства чи її місцезнаходження невідоме, ні оголосити останню в розшук. Відповідно до частин 1, 2 ст. 135 глави 11 КПК України особа викликається до слідчого, прокурора, слідчого судді, суду шляхом вручення повістки про виклик, надіслання її поштою, електронною поштою чи факсимільним зв'язком, здійснення виклику по телефону або телеграмою. У разі тимчасової відсутності особи за місцем проживання, повістка для передачі їй вручається під розписку дорослому члену сім'ї особи чи іншій особі, яка з нею проживає, житлово-експлуатаційній організації за місцем проживання особи або адміністрації за місцем її роботи.

Тобто аналіз ч. 2 вказаної статті надає нам надію на те, що повідомлення можливо здійснити і без самої особи, виконавши всі дії, передбаченою статтею, але вже наступна стаття КПК України спростовує цю думку вказавши, що належним підтвердженням отримання особою повістки про виклик або ознайомлення з її змістом іншим шляхом є підпис особи про отримання повістки, в тому числі на поштовому повідомленні, відеозапис вручення особі повістки, будь-які інші дані, які підтверджують факт вручення особі повістки про виклик або ознайомлення з її змістом. Якщо особа попередньо повідомила слідчого, прокурора, слідчого суддю, суд про адресу своєї електронної пошти, надіслана на таку адресу повістка про виклик вважається отриманою у випадку підтвердження її отримання особою відповідним листом електронної пошти. Вказане ще раз підкреслює необхідність виклику самої особи, яку слідчий підозрює у вчиненні злочину.

Тобто, ми переконані в тому, що слідчий перебуває в неприпустимій ситуації, коли не може повідомити особі

про підозру, зокрема в рамках реалізації матеріалів оперативно-розшукової діяльності, а, отже, згідно з чинним КПК України, не має можливості ні зупинити досудове розслідування щодо особи, якій не повідомлено про підозру в рамках реалізації матеріалів оперативно-розшукової діяльності та яка перебуває від органів слідства чи її місцезнаходження невідоме, ні оголосити останню в розшук.

Варто зауважити, що згідно ч. 3 ст. 110 КПК України рішення слідчого, прокурора приймаються у формі постанови. Постанова виноситься у випадках, передбачених КПК України, а також коли слідчий, прокурор визнає це за необхідне. Виходячи з цієї статті теоретично слідчий може визнати за необхідне винести постанову про розшук підозрюваного, здійснивши всі можливі дії, направлені на повідомлення особі про підозру в рамках реалізації матеріалів оперативно-розшукової діяльності, передбачені чинним КПК України, але які не дали позитивного результату. Однак слід відмітити, що в цьому випадку можуть бути порушені вимоги статей 280, 281 КПК України, про які було зазначено вище.

Підводячи підсумок, вважаємо доцільним, переглянути положення ч. 1 ст. 278 КПК України [2] та викласти її в іншій редакції з урахуванням зазначених вище пропозицій.

Список бібліографічних посилань

1. Горелкіна К. Г., Азаров Ю. І. Зупинення і закінчення досудового розслідування // Курс лекцій з кримінального процесу за новим Кримінальним процесуальним кодексом України (Особлива частина) / МВС України ; Нац. акад. внутр. справ. Київ, 2012. 102 с.

2. Кримінальний процесуальний кодекс України : наук.-практ. комент. : у 2 т. Т. 1 / О. М. Бандурка, Є. М. Блажівський, Є. П. Бурдоль ; за заг. ред. В. Я. Тація, В. П. Пшонки, А. В. Портнова. Харків, 2012. 455 с.

Одержано 27.10.2017

